

μα και γρίπωσα Πελοπν. (Γαργαλ.) Γριπωθήκαμε οὔλοι 'ς τὸ σπῖτι αὐτόθ. Οὔλοι εἶναι γριπωμένοι αὐτόθ. Εἶνι γριππυμένους Θεσσ. (Τσαγκαρ.) 2) Γριπιζώ 2 Πελοπν. (Γαργαλ.): Μὴν τὸ παίρηγς τὸ παιδί ὄξω, θὰ δὲ γριπώσης.

γριπώνω Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐς. γριπός και τῆς παραγωγ. καταλ. -ώνω. Ἀλιεύω διὰ γρίπου.

γρίτς, μόρ. κοιν. και Πόντ. (Οἶν.) γρίτς Πόντ. (Χαλδ.) γρίντς Πόντ. (Χαλδ.) γρίντς Πόντ. (Χαλδ.)

Λέξις πεποιημένη.

1) Ὁ ἥχος ὁ παραγόμενος κατὰ τὴν ἀμυχὴν ἢ κατὰ τὴν ἀναρρίχῃσιν διὰ τῶν ὀνύχων κοιν. και Πόντ. (Χαλδ.): "Ὀλὴ τὴ νύχτα ἡ γάττα ἔκανε γρίτς γρίτς 'ς τὴν πόρτα κοιν. 2) Ἐπιρρημ. ἀμέσως, ταχέως Πόντ.(Οἶν.): Γρίτς ἔκοφέν αὐτο. Γρίτς πάει κ' ἔρχεται. Γρίτς γρίτς ἔγραφα τὸ γράμμαν.

γριτσαλιὰ ἡ, ἀμάρτ. γριτσαλιὰ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γριτσαλῶ.

Ἡ διὰ τῶν ὀνύχων προκαλουμένη ἐπὶ τοῦ δέρματος ἀμυχὴ: Μὲ ποῖον ἐμάλωσες και ζ' ἔκαμε μία γριτσαλιὰ; Μ' ἔκαμε ἡ γάττα μία γριτσαλιὰ μέσ' 'ς τὸ χέρι. Συνών. γρατσουνιά.

γριτσαλῶ ἀμάρτ. γριτσαλοῦ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ μορ. γρίτς

Προξενῶ ἀμυχὰς διὰ τῶν ὀνύχων: "Ἐχεις καὶ νύχια, ὄργισον γριτσαλῆσης, θὰ δόνε βγάλης λασιές (=λωρίδες δέρματος). Συνών. γρατσουνῶ.

γριτσαλωπὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. γριτσαλωπὸς Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.) γριτσαλωπὸς Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γριτσαλιὰ και τῆς παραγωγ. καταλ. -ωπὸς.

Ὁ ἔχων ὡς ὄνυχας προεξοχὰς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του, ἰδίως ἐπὶ λίθων, ὁ αἰχμηρὸς ἐνθ' ἄν.: Κοτρώνι γριτσαλωπὸ Πελοπν. (Γέρμ.) Πέτρα γριτσαλωπὴ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) "Ἦταν γριτσαλωπὴ ἡ πέτρα και τοῦ ἴδαρε τὸ πόδι αὐτόθ.

γριτσανάδα ἡ, ἀμάρτ. γριτσανάδα Μακεδ. (Κολινδρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γριτσανιζώ.

Ἡ ἀμυχὴ: "Ἡ γριτσανάδα εἶνι μὴ γάλ', νὰ κάψ' οὐρό. Συνών. γρατσουνιά, γριτσαλιὰ.

γριτσανίζω Κεφαλλ. Πελοπν. (Μεσσην. Οἶν.) — Λεξ. Περίδ. Μπρίγκ. γριτσανίζου Θεσσ. (Μηλ. Τρίκερ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. γριτσανάω Πελοπν. (Οἶν.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.) γριτσανάου Στερελλ. (Αἰτωλ.) γριτσανάω Πελοπν. (Κερπιν.) γριτσανάου Μακεδ. (Γρεβεν.)

Ἐκ τοῦ μορίου γρίτς και τῆς παραγωγ. καταλ. -ανίζω.

1) Παράγω ἤχον ξέων ἀντικείμενόν τι διὰ τῶν ὀνύχων ἢ ἄλλου ὀξέος ὀργάνου ἐνθ' ἄν.: "Ἡ γάττα γριτσανίζει Πελοπν. (Μεσσην.) Δὲν ἀκοῦς ποὺ καὶ ποδάρι γριτσανίζου; Ποδάρι θὰ ναι ποὺ γριτσανίζει μὲ τὰ νύχια του Κεφαλλ. Δὲ νόργι ἡ γάττα νὰ βγῇ κὶ γριτσανί'ζι d' πόρτα Θεσσ. (Μηλ.) Ὁ ψαῖς γριτσαναίει μὲ τὸ σταλίκι Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Συνών. γρατσουνιά. 2) Προκαλῶ ἀμυχὰς Μακεδ. (Γρεβεν.) Πελοπν. (Οἶν.): Μὲ γριτσανί'σι ἡ γάττα Γρεβεν. Συνών. γριτσαλῶ, γρατσουνῶ.

γριτσαφίζω ἀμάρτ. γριτσαφίζω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γριτσαφίζω Πόντ. (Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) Μέσ. γριτσαφίονμαι Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.)

Λέξις πεποιημένη ἐκ τοῦ μορ. γρίτς και τῆς παραγωγ. καταλ. -αφίζω, διὰ τὴν ὀπ. βλ. "Ανθ. Παπαδόπ., Ἀρχ. Πόντ. 12 (1946), 61.

1) Προξενῶ ἀμυχὰς διὰ τῶν ὀνύχων Πόντ. (Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): "Ἡ κάττα ἐγριτσαφί'σεν τὰ χέρῃ μ' Χαλδ. Ἡ κάττα γριτσαφί'ζ' 'ς σὴν πόρταν Τραπ. Ἐγριτσαφί'σες τὴν ράχῃ μ' (ἔξυσες διὰ τῶν ὀνύχων τὴν ράχιν μου) Σταυρ. Συνών. γρατσουνιά, γριτσαλῶ, γριτσαφίζω 2, γριτσαφώνω. 2) Τρίβω δυνατὰ Πόντ. (Χαλδ.) 2) Μεσ., αἰσθάνομαι κνησμὸν Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.): Γριτσαφίεται τ' ἀπάν' -ι-μ' (αἰσθάνομαι κνησμὸν εἰς τὸ σῶμα μου) Σταυρ. Γριτσαφίονταν τὰ ποδάρι μ' (αἰσθάνομαι κνησμὸν εἰς τὰ ποδάρια μου) αὐτόθ. Συνών. τζαφίζω. 3) Ἀναρριχῶμαι διὰ τῶν ὀνύχων Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Συνών γριτσαφώνω 2.

γριτσαφίσιμα τό, ἀμάρτ. γριτσαφίσιμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γριτσαφίσιμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γριτσαφίσιμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γριτσαφίζω.

1) Ἡ πρόκλησις ἀμυχῶν διὰ τῶν ὀνύχων Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Συνών. γρατσουνίσμα. 2) Τὸ ἀνέρπειν μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ὀνύχων, ἡ ἀναρρίχῃσις Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

γριτσαφώνω ἀμάρτ. γριτσαφώνω Πόντ. (Ἱμερ. Σάντ. Σταυρ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ μορ. γρίτς και τῆς παραγωγ. καταλ. -αφώνω.

1) Γριτσαφίζω 1, τὸ ὀπ. βλ., ἐνθ' ἄν. 2) Γριτσαφίζω 3, τὸ ὀπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γριτσεύω ἀμάρτ. γριτσεύω Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ μορ. γρίτς.

Γριτσαφώνω 2, τὸ ὀπ. βλ.

γροθάδα ἡ, ἀμάρτ. γροθ-τάτα Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γροθός και τῆς παραγωγ. καταλ. -άδα. Γροθαίά, τὸ ὀπ. βλ.

γροθάκι τό, Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γροθάσι Πελοπν. (Καρδαμ. Ξεχώρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γροθός και τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

Ποσότης δσην χωρεῖ τὸ κλείσιμον τῆς παλάμης τῆς μιᾶς χειρός, τὸ ὀλίγον ἐνθ' ἄν.: Δῶσε ἓνα γροθάκι γέννημα 'ς τὴ γόττα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ρίξε μου ἓνα γροθάσι ἀλεύρι ἀκόμη Πελοπν. (Ξεχώρ.) Συνών. εἰς λ. γροθαίρι 3, γροθί 3.

γροθακίζω ἀμάρτ. γροθακίζου Σκυρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γροθακί.

Ζυμώνω τὴν ζύμην διὰ τῶν γρόνθων: Τσῆ γριᾶς τσ' ἀρέδ' νὰ γροθακί'ζ' τ' ζούμ' (=ζύμην). Γιὰ νὰ γροθακί'ζου τὸ ζ'μωτὸ μποροῦ ἀκόμ'.

γροθάκισμα τό, ἀμάρτ. γροθακίσμα Σκυρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γροθακίζω.

Τὸ διὰ τῶν γρόνθων ζύμωμα τῆς ζύμης: Σὰν ἦταν πο-νετ'τὴ μάννα, θὰ ὀρχότανε νὰ μὲ βοθᾷ τσαὶ τ'ς ἄλλοι μέρες 'ς ὅ,τι μπορεῖ τσ' ὄχι μονάχα κάθε Σάββατο γιὰ ἓνα γροθακίσμα.

